

Skarżący wnosi do Sądu o:

- 1) uchylenie decyzji Komisji z dnia 5 kwietnia 2004 r. o powołaniu skarżącego jako urzędnika na okres próbny — w tej części, w której nie klasyfikuje go ona przy naborze w grupie zaszerogowania A6 i wydana została bez zbadania możliwości zastosowania wobec niego dodatkowej zasady starszeństwa służbowego stosownie do art. 32 regulaminu pracowniczego oraz art. 4 wewnętrznych dyrektyw z dnia 11 października 1984 r.
- 2) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący w niniejszej sprawie — urzędnik w okresie próbnym w Dyrekcji Generalnej Wspólne Centrum Badawcze — sprzeciwia się sklasyfikowaniu go przy powołaniu w grupie zaszerogowania A 7.

W tej kwestii podnosi naruszenie art. 31 i 32 regulaminu pracowniczego, a także wewnętrznych dyrektyw z dnia 11 października 1984 r. w sprawie ustalania grup zaszerogowania i stopni personelu, a dokładniej kadry naukowo-technicznej, zajmującej stanowiska wynagradzane ze środków w budżecie badawczym.

W odniesieniu do swych żądań skarżący podnosi w szczególności, że przy zatrudnieniu go jako urzędnika posiadał już doświadczenie zawodowe przekraczające osiem lat uprawniające do zastosowania wobec niego dodatkowej zasady starszeństwa służbowego.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Jörna Sacka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-66/05)

(2005/C 106/67)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jörna Sacka, zamieszkałego w Tervuren (Belgia), reprezentowanego przez adwokatów U. Lehmann-Braunsa oraz D. Mahlo przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji dotyczących wymiaru jego wynagrodzenia za miesiące od maja 2004 r. do lutego 2005 r. w związku z naruszeniem zasady równości traktowania oraz ponowne obliczenie wynagrodzenia za te miesiące z uwzględnieniem zasady równości traktowania;

- uchylenie odmownej decyzji dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Personelu i Administracji z dnia 26 listopada 2004 r. w sprawie odwołania strony skarżącej wniesionego w dniu 21 czerwca 2004 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca była urzędnikiem Służby Prawnej Komisji w grupie zaszerogowania A*14. W związku z pełnieniem przez nią szczególnej funkcji w ramach Służby Prawnej strona skarżąca wniosła o traktowanie jej jak urzędnika średniego stopnia kierowniczego i w związku z tym o przyznanie jej dodatków przewidzianych w art. 44 ust. 2 i 46 oraz w art. 7 ust. 4 Załącznika XIII regulaminu pracowniczego.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi po pierwsze, że decyzja oddalająca odwołanie zawiera formalny błąd co do prawa, ponieważ po pierwsze została sporządzona wyłącznie w języku angielskim, mimo iż pierwsze odwołanie strony skarżącej zostało sporządzone w języku niemieckim i po drugie, naruszając art. 253 WE nie zawiera ustosunkowania do podniesionych przez nią w odwołaniu argumentów o charakterze całkowicie osobistym.

Ponadto strona skarżąca wskazuje na naruszenie ogólnej zasady równości traktowania w ramach oceny i zakwalifikowania wykonywanej przez nią pracy. Strona skarżąca podnosi, że wykonywane przez nią obowiązki były tej samej wartości co obowiązki szefa działu. Okoliczność, że następca na stanowisku strony skarżącej otrzymuje dodatek, stanowi kolejne naruszenie zasady równości traktowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2005 r. przez Aytan's Manufacturing Company (UK) Limited przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-67/05)

(2005/C 106/68)

(Język, w którym sporządzono skargę: angielski)

W dniu 15 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Aytan's Manufacturing Company (UK) Limited z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanej przez S. Małynicza, barrister i M. J. Gilberta, solicitor, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Criminal Clothing Limited z siedzibą w Poole (Zjednoczone Królestwo).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 8 grudnia 2004 r. w sprawie R 309/2004-1;
- obciążenie OHIM i innych uczestników postępowania kosztami własnymi i kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Criminal Clothing Limited
Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:	Słowny znak towarowy CRIMINAL dla towarów z klasy 3, 9 i 25 (odzież itp.)
Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Strona skarżąca
Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Krajowy znak towarowy CRIMINAL DAMAGE dla towarów z klasy 25 (odzież itp.)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania
Podniesione zarzuty:	Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz. U. L nr 011 z dnia 14 stycznia 1994 r., str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2005 r. przez Aker Warnow Werft GmbH i Kværner ASA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-68/05)

(2005/C 106/69)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 16 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Aker Warnow Werft GmbH** z siedzibą w Rostock-Warnermünde (Niemcy) i **Kværner ASA** z siedzibą w Oslo (Norwegia), reprezentowanych przez B. Immenkampa, Solicitor oraz adwokata M. Schütte, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C 6/2000 z dnia 20 października 2004 r. w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W październiku 1992 r. niemiecka agencja ds. prywatyzacji (Treuhandstalt) dokonała prywatyzacji i sprzedaży wschodni-niemieckiej stoczni Warnow Werft na rzecz norweskiej grupy Kværner. W ramach tej prywatyzacji zaoferowano ryczałtową kwotę pomocy państwa przeznaczoną na restrukturyzację stoczni, która miała być płatna w ratach. Pomoc państwa została zgłoszona Komisji Europejskiej, która zatwierdziła ją w odrębnych decyzjach.

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że skarżące uzyskały pomoc wyższą, niż była wymagana dla pokrycia faktycznych strat umownych poniesionych przez stocznice oraz, że uzyskana w ten sposób nadwyżka podlega windykacji.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie. Zdaniem skarżących kwota, która podlega windykacji — jako niezgodna z Traktatem WE pomoc państwa — została zatwierdzona przez Komisję w decyzjach zatwierdzających i stanowi istniejącą pomoc. Skarżące podnoszą, że Komisja nie była uprawniona do wszczęcia procedury zmierzającej do ponownej oceny zgodności pomocy z prawem oraz do zarządzania windykacji części tej pomocy. Podnoszą one także, że spełniono wszelkie wymogi zawarte w decyzjach zatwierdzających pomoc, w szczególności zaś wymóg odnoszący się do obowiązku przedstawiania raportów spill-over oraz przestrzegania ograniczeń w produkcji. Skarżące twierdzą, że decyzje zatwierdzające nie zawierały żadnych zastrzeżeń Komisji co do wysokości kwoty pomocy oraz że cała pomoc operacyjna została zatwierdzona w ryczałtowej kwocie, po uprzednim gruntownym zbadaniu, czy pomoc taka jest konieczna. Wreszcie, skarżące twierdzą, że decyzje zatwierdzające pozostają w mocy.

Skarżące podnoszą następnie, że poprzez uznanie, że kwota otrzymanej pomocy państwa przekroczyła wartość strat umownych, Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie. Zdaniem skarżących kwota pomocy wymieniona w zaskarżonej decyzji w ogóle nie figuruje w wydanych przez Komisję decyzjach zatwierdzających. Skarżące twierdzą również, że kwoty zatwierdzone przez Komisję jako odpowiadające stratom umownym są niższe niż straty faktycznie poniesione. Skarżące podnoszą także, że przy dokonywaniu oceny wielkości otrzymanej pomocy Komisja zaliczyła na jej poczet aktywa, które nie powinny być uznane za pomoc, w tym aktywa, objęte ceną nabycia uiszczoną przez Kværner. Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja nie wzięła pod uwagę okoliczności, iż kwota zatwierdzonej pomocy została przekazana jedynie w części.